

UDO:

Accept jyrää jälleen! Viiden vuoden tauon jälkeen vokalisti Udo Dierkschneider on palannut bändiin, ja uusi albumi *Objection Overruled* on silkkaa metallia. Täpötäysi Tavastia-klubillinen suomalaisyleisöä sai kokea, että meno on hurjempaa kuin koskaan!

Teksti: Pekka Suonio Kuva: Kari Kuukka

"Jengi hoilaa kovempaa kuin bändi!"

Vuonna 1986 *Accept* oli suosionsa huipulla. *Russian Roulette* oli bändin menestynein albumi, ja *Accept* oli tekemässä *Scorpionsin* jalanjäljissä toisena saksalaisyhtyeenä suuren luokan kansainvälistä läpimurtoa. Bändin sisällä alkoi kuitenkin ilmetä musiikillisia erimielisyyksiä, kun muut halusivat siirtyä kevyemmälle linjalle ja *Udo* jatkaa raskaan metallin väentämistä. Niinpä *Udo* lähti soolouralle ja perusti *U.D.O:n*.

– En ollut tyytyväinen *Russian Roulette* -levyyn, se on tosi kylmä levy. Jo siinä vaiheessa musiikkikumme alkoivat mennä ristiin, sanoin usein vain että okei, tehdään noin, vaikkon hirveästi digannutkaan. Mutta meidän suhteemme eivät koskaan olleet huonot, vain kun aloimme tehdä biisejä, huomasimme, ettei homma toimi.

Biisejä oli varastossa sen verran, että miltei koko ensimmäisen *U.D.O.*-levyn *Animal Housen* materiaali oli alunperin *Acceptille* tarkoitettu - seikka joka jälkeenpäin naurattaa koko bändiä. *U.D.O.* teki kaikkiaan neljä levyä, mutta hajosi vuoden 1991 lopulla.

– Kun *Timebomb*-levy ilmestyi, huomasimme että taistelimme koko ajan *Acceptia* vastaan, ja alkoi liikua huhuja, että olisin palaamassa *Acceptiin*. Kun teimme PR-haastatteluja *Timebombin* jälkeen, meiltä kysyttiin enemmän *Acceptista* enemmän kuin *U.D.O:sta*, ja se alkoi ottaa päähän erityisesti basistia ja rumpalia. Kiertueen alussa he ilmoittivat,

että sen jälkeen he lopettavat. Minä olen aina halunnut soittaa bändissä enkä palkattujen muusikoiden kanssa ja sanoin kitaristi *Mathiakselle*, etten enää jaksa etsiä uusia muusikoita, joten unohdetaan koko juttu.

Muu *Accept* jatkoi jenkkilinjalla, mitä edesauttoi uusi vokalisti, amerikkalainen *David Reece*. Menestys kuitenkin laski kuin lehmän häntä, ja samoihin aikoihin kun *U.D.O.* pantiin telakalle, *Acceptkin* laitto pillit pussiin. Basisti *Peter Baltes* jäi Amerikkaan harrastamaan valokuvausta, rumpali *Stefan Kaufmann* ryhtyi tuottajaksi ja kitaristi *Wolf Hoffman* lopetti kitaransoiton kokonaan. *Udo* ei juuri diggaa ilman häntä tehtyjä *Accept*-levyjä.

– Olemme tietysti jutelleet siitä, ja hekin ovat tulleet siihen tulokseen, että heidän ei olisi pitänyt muuttua niin amerikkalaiseksi bändiksi. Hyviä biisejä oli, mutta meininki väärä. Soitimme parilla keikalla *Ecstasy*-biisiä, mutta yleisöstä ei tullut minäkäänlaista reaktiota, joten päätimme jättää homman sikseen.

Kenen idea oli panna *Accept* takaisin kasaan?

– Se vain tapahtui. Kun *U.D.O.* hajosi 1991 lopulla, minun suunnitelmassani oli lopettaa laulajan hommat ja ryhtyä tekemään kaikkea muuta

musiikkipiireissä, säveltää, tuottaa ja sen sellaista. Sitten 1992 huhtikuussa, *Peter Baltes* tuli käymään Saksassa, missä hän ei ollut käynyt suunnilleen viiteen vuoteen, ja muut vanhat *Acceptin* tyypit olimme kaikki vieraillemassa hänen kesähuvilallaan. Päätimme soittaa pari vanhaa biisiä... ja sitten katsoimme toisiimme ja tajusimme että juuri tätä olimme kaikki kaivanneet kaikki nämä vuodet. Vanha fiilis oli tallella. Siihen päätökseen, että aloitamme uudestaan meni vielä pitkä miettimisaika. Kaikki joutuivat miettimään, mitä se toisi tullessaan, työtä ja sellaista, mutta tulimme siihen tulokseen että se tulee olemaan sen arvoista. Levytyssopimuksen neuvottelemisen oli helppoa, monet levy-yhtiöt tarjosivat meille diilejä, mutta lopulta päätimme mennä takaisin vanhalle yhtiöllemme. Ei rahan takia, vaan siksi että he osasivat käsitellä meitä, tunsimme tyypit entuudestaan, ja näin homma olikin kasassa.

Millaiset fiilikset ovat nyt viiden tai kymmenen vuoden takaisiin verrattuna? Mikä on muuttunut?

– Kaikki ovat kokeneet tässä välillä omia juttujaan ja ovat nyt mieleltään avoimempia. *Russian Roulette* -aikaan kaikki alkoivat mennä omiin suuntiinsa, eikä kukaan bän-

dissä tiennyt mihin olimme menossa, vaan sen kertoivat businessmiehet, joita riitti bändin ympärillä, koska olimme siihen aikaan tosi isoja. Nyt me tiedämme mitä *Accept* oli ja mitä sen nyt pitää olla.

Accept soittaa edelleen yhtä rankkaa musiikkia kuin alussa. Eikö keltään ole tullut kokeilevampia ideoita?

– Me teimme omat kokeilumme. Tavallaan *Acceptin* piti nähdä, että me täytämme ainakin Saksassa tietyn aukon, jota ei poissaollessamme pystynyt täyttämään kukaan. Monet yrittivät, mutta edes *U.D.O.* ei pystynyt siihen. Kuuntelen ja diggaan kylä muun muassa *Alice In Chainsia*, mutta jos *Acceptin* levyt rupeaisivat kuulostamaan *Nirvanalta*, jengi kehlaisi, että jokin on vialla. Meidän on parempi keskittyä siihen minkä osaamme. Ja näyttää siltä että olimme oikeassa.

Accept on entistä tiiviimpi kokoonpano, sillä *Wolf Hoffman* on tätä nykyä bändin ainoa kitaristi.

– Harjoittelimme kyllä *Vengeance*-yhtyeen kitaristin kanssa, mutta hänellä oli oma sooloprojektinsa ja hänen sopimuksensa ei sallinut lähteä meidän kanssamme kiertueelle. Emme halunneet peruuttaa kiertuetta, joten päätimme katsoa mihin *Wolf* pystyy yksinään. Kiinnostavaa on ollut, ettei kukaan ole kysynyt, missä toinen kitaristi on, häntä ei tunnuta kaipaavan. Luulen että jatkammekin näin, neljästä lavalta meno on paljon hausempaa. Ajat muuttuvat, 84-85 kaikissa bändeissä oli kaksi kitaristia, mutta nykyään ei.

Millainen vastaanotto keikoilla on ollut?

– Sanoinkuvaamaton. Emme todellakaan voineet odottaa mitään tällaista. *Jengi* laulaa mukana koko kaksi ja puoli tuntia. Sen kun ojentan mikrofonin yleisölle, ja he laulavat kovempaa kuin bändi. Luulimme, että yleisö koostuisi vain vanhoista *Accept*-faneista ja olisi iältään noin kolmekymppistä, mutta enemmistö onkin nuoria, mistä olemme hyvin tyytyväisiä. Nyt soitamme pienissä paikoissa, tämä on ensi sijassa PR-kirtue, jotta ihmiset näkevät meidät taas kerran hengissä. Aiomme jatkaa kiertuetta Japaniin ja Etelä-Amerikkaan ja tulla uudelleen myös Eurooppaan. Monet ovat kyselleet, milloin soitamme isommissa paikoissa, mutta emme oikein haluaisi tehdä sitä, ettei homma kasva taas liian isoksi. Pikku klubeissa tunnelma on paljon parempi. Saamme fakseja ympäri maailmaa, joissa kysytään teemmekö kunnan maailmankiertueen, mutta emme oikein haluaisi, sillä silloin tämä homma paisuu taas niin suureksi.

Myös Tavastian keikalla meno on juuri sellaista kuin *Udo* epäillikin. Salintäysi yleisö hoilaa mukana koko kaksi ja puoli tuntia ja nyrkit heiluvat ilmassa kuin vanhaan hyvään aikaan. *Accept* on mahtavassa vedossa, *Wolfin* kitarointi on niin raskasta, ettei toista kitaristia tarvita, *Stefan* takoo rumpujaan tukka hulmuten ja kaiken kruunuksi *Udo* huutaa ja kirkuu kuin viimeistä päivää. Kyllä heavy metal voikin olla hyvää! ■